

Cuprins

Cartea a V-a CER

Răpirea.....	7
Razboinicul din Kiso.....	13
Colți otravitori.....	24
Avertisment de mamă.....	30
O afacere amoroasă de-o noapte.....	47
Dar de bani.....	57
Foc purificator.....	69
Joaca cu focul.....	78
Un greier în larbă.....	94
Pionierii.....	102
Măcel pe malul riului.....	111
Așchii.....	122
Bufnița.....	132
O farsurie cu grindel.....	144
Cum e profesorul, așa-i și elevul.....	154
Diavolii muntelui.....	169
Prima recoltă.....	186
Muștele.....	193
Slefuitorul de suflete.....	207
Vulpea.....	217
O scrisoare urgentă.....	228
Respect filial.....	237
Ploaie roșie de primăvară.....	247
O bucată de lemn.....	257
Profetul părăsit.....	265
Gura lumii.....	272

Cartea a VI-a
SOARELE ȘI LUNA

La șuetă cu bărbații.....	281
Insecte biziltoare	287
Vulturul.....	297
Prune verzi	307
Ochii	316
Patru înțelepți cu o singură lumină	326
Salcimul	337
Nebunia lui Tadaaki.....	345
Semnificația lucrurilor	362
Betele de toba	369
Slujitorul diavolului.....	376
Discipoli înfrății.....	390
Rodia	410
Tara visurilor.....	414
Provocarea.....	429
Poarta spre glorie	440
Muzica cerului.....	450

Cartea a VII-a
LUMINA PERFECTĂ

Boul dezlănțuit.....	459
Sămînța de cinepă.....	472
Maturatori și vinzatori.....	489
Floare de păr.....	503
Portul	515
Profesorul de caligrafie	530
Cercul.....	549
Albastru de Shikama.....	555
Mila lui Kannon	572
Valurile vieții	581
Barca de seară	589
Un șolm și o femeie	597
Înainte de a treisprezecea zile	605
La revarsatul zorilor	614
Căsătoria	631
Sufletul din adincuri	645

YOSHIKAWA

EJI

Musashi

Poarta spre glorie

Traducere și note
de Angela Hondru

POLIROM
2013

— Ați fi putut să-i ucideți pe cei care răspindeau zvonurile. Ați fi putut ridica propriile afișe pentru a-i înfrunța.

— N-are nici un sens să pornești o luptă pe care n-o poți câștiga.

— Nu ați fi pierdut în fața lepădăturilor acelora. N-ați fi avut cum.

— Greșești. Aș fi pierdut.

— Cum?

— Din cauza numărului. Dacă doboram zece, ar fi apărut o sută. Dacă aș fi învins o sută, ar fi apărut o mie. N-ai cum să învingi într-o asemenea situație.

— Asta înseamnă că aveți de gând să-i lăsați să-și bată joc de dumneavoastră tot restul vieții?

— Sigur că nu. Îmi doresc ca oricine altcineva să am o bună reputație. O datorez strămoșilor mei. Intenționez să devin un bărbat de care să nu ridă nimeni. De aceea am venit aici, ca să învăț.

— Putem umbla mult și bine, dar nu cred că vom întilni case. N-ar fi mai bine să căutăm din nou un templu unde să ne oprim?

— Nu-i o idee rea, dar mie mi-ar plăcea să găsim un loc cu o mulțime de copaci în jur, unde să ne ridicăm o casă.

— La fel ca la Hōtengahara, nu-i așa?

— Nu. De această dată nu vom cultiva nimic. Poate că așa voi practica zilnic meditația zen. Tu vei citi, iar eu îți voi da lecții de minuire a sabiei.

Pătrunzind în cimpie prin satul Kashiwagi, intrarea Kōshū spre Edo, coborîra lungă colină dinspre Jūnishi Gongen și urmara apoi poteca îngustă ce dispărea în iarba înaltă. Cînd, în cele din urmă, ajunseră pe o creastă acoperită cu pini, Musashi cercetă terenul și spuse:

— Aici e bine.

Pentru el, orice loc putea servi ca adăpost... ba mai mult decît atît, putea constitui un întreg univers.

Împrumutara unelte și angajara un lucrător de la cea mai apropiată gospodărie. Afirmatia lui

Musashi privind construirea unei case nu era ceva cu totul ieșit din comun; de fapt, el învățase destul de mult în acest sens, privind cum își construiesc pasarile cuiburile. Rezultatul obținut cu câteva zile mai târziu era o ciudățenie, aidoma unei sihăstrii de munte, la fel de nefinisată ca un șopron. Stâlpii de susținere erau butuci necurățați de coajă, iar restul, o amestecătură brută de scinduri, scoarță de copac, bambus și nuiele.

Stînd la o oarecare depărtare, pentru a putea privi mai bine, Musashi remarcă, dus pe gînduri:

— Aceasta trebuie să fie asemenea caselor în care trăiau oamenii pe vremea zeilor. Singura deosebire față de acea perioadă de sălbăticie erau bucațile de hirtie frumos finisate, pentru a acoperi *shōji*-ul.

În zilele care urmau, vocea lui Iori, care venea din spatele unui paravan de trestie, în timp ce-și recita lecțiile, depășea în intensitate bizuitul grelelor. Pregătirea lui urma un program strict sub toate aspectele.

În cazul lui Jōtarō, Musashi nu insistase să-i impună reguli de disciplină, considerînd că era mai bine să-l lase să crească în mod firesc. Dar, o dată cu trecerea timpului, observase că dacă nu intervenea, laturile rele tindeau să se dezvolte, iar cele bune să dispară. De altfel, așa se întîmplă și în natură: unde plantele și copacii nu sînt ajutați să crească, buruienile se dezvoltă rapid, indiferent cît de des sînt tăiate.

În cele câteva sute de ani de după războiul Ōnin, națiunea arăta ca o masă confuză de plante dezvoltate peste măsură. Apoi, Nobunaga tăiase plantele, Hideyoshi se grăbise să le adune în snopi, pentru ca Ieyasu să le desfacă și să le împrăstie la pămînt pentru a construi o lume nouă. După cum observase Musashi, războinicii care contaseră numai pe însușirea și practicarea artelor marțiale și a căror calitate notabilă era ambiția nemărginită, nu mai constituiau elementul dominant în societate. Sekigahara pusese capăt acelei perioade.

Ajunsesse la concluzia că și dacă națiunea rămânea în mâinile celor din clanul Tokugawa, și dacă revenea ca moștenire celor din clanul Toyotomi, oamenii ar fi știut, în general, în ce direcție să meargă – de la haos spre ordine, de la distrugere spre creație.

Uneori avea impresia că se născuse prea târziu. Gloria lui Hideyoshi pătrunsese pînă în cele mai îndepărtate zone rurale și aprinsese inimile băieților de vîrsta lui Musashi, apoi posibilitatea de a-i urma pașii se spulberase.

Astfel, propria sa experiență îl conduse la decizia de a pune accentul pe disciplină în formarea lui Iori. Dacă tot avea de gînd să crească un samurai, atunci trebuia să formeze unul potrivit perioadei care urma și nu celei apuse.

Simțind că era timpul pentru lecția de minuire a sabiei, își chemă discipolul.

— Iori!

— Da, stăpîne, răspuse băiatul, ingenunchind în fața sa.

— Soarele este la asfințit. A sosit timpul să exercăm. Adu săbiile.

— Da, stăpîne.

După ce le puse în fața acestuia, ingenunche din nou și solicită politicos o lecție.

Sabia lui Musashi era lungă, a lui Iori scurtă, ambele fiind însă arme din lemn pentru instrucție. Profesorul și elevul se aflau acum față în față, ținindu-și săbiile la nivelul ochilor. O geană de lumină rămăsese la orizont. Păduricea din spatele casei era deja invaluită în semiintuneric, dar dacă cineva ar fi privit spre locul de unde se auzeau greierii, ar fi observat că razele argintii ale lunii pătrundeau deja printre crengile copacilor.

— Ochii, spuse Musashi.

Iori deschise larg ochii.

— Ochii mei. Privește-mă în ochi.

Iori își dădu toată osteneala, dar i se părea că privirea îl ricoșa pur și simplu din ochii lui Musashi.

În loc să-și înfrunte adversarul cu privirea, ochii acestuia îl învingeau. Cînd încercă din nou, îl cuprinse amețeala. Începu să nu-și mai simtă capul. Mîinile, picioarele și întreg corpul îi deveniră nesigure.

— Privește-mă în ochi! îi porunci Musashi cu asprime.

Privirea discipolului se rătăcise din nou. Apoi, concentrîndu-se asupra ochilor stăpinului său, uită de sabia pe care o ținea în mină. Sabia scurtă de lemn părea să devină tot atît de grea ca o bară de oțel.

— Ochii, ochii! spuse Musashi, înaintînd puțin.

Iori simți impulsul de a se retrage, fapt pentru care primi aspre muștrări de zeci de ori. Dar cînd încercă să-și urmărească adversarul și să se apropie de el, tălpile îi păreau țintuite la pămînt. Incapabil să înainteze sau să se retragă, simțea cum îi crește temperatura corpului. „Ce se întîmplă cu mine?” Gîndul acesta îi veni precum explozia unui foc de artificii.

Sesizînd această explozie de energie mentală, Musashi strigă:

— La atac!

În același timp, își coborî umerii, sări înapoi și pară lovitura cu agilitatea unui pește.

Cu un icnet, Iori țîșni înainte, se răsuci și îl vazu pe Musashi stînd chiar pe locul unde fusese el cu cîteva clipe în urmă.

Apoi reîncepu confruntarea; atît profesorul cit și elevul păstrau o liniște deplină.

Era devreme, cu mult înainte ca iarba să fie acoperită de rouă și sprinceană lunii să atîrne deasupra cedrilor. Ori de cîte ori vîntul răbufnea în rafale, insectele se opreau, pentru cîteva momente, din zumzăit. Toamna venise și florile de cîmp, deși nu arătau deosebit în timpul zilei, fremătau acum pline de grație, aidoma robei cu pene a unei zeițe care dansează.

— Destul, spuse Musashi, lăsînd jos sabia.

Tocmai i-o întindea lui Iori, cînd auziră un glas dinspre pădurice.

— Mă întreb cine o fi, spuse Musashi.

— Probabil vreun călător rătăcit dorește să innop-
teze aici.

— Da o fugă și vezi ce se întâmplă.

În timp ce Iori se repezi în partea cealaltă a
casei, Musashi se așează pe verandă și privește
cimpie. Eulalia era înaltă, cu virfurile pufoase; lumina
ce scâldea iarba avea strălucirea specifică toamnei.

Cînd Iori reveni, Musashi îl întrebă:

— Un călător?

— Nu, un musafir.

— Musafir? Aici?

— Este Hōjō Shinzō. Și-a legat calul și te așteaptă
în spatele casei.

— Deși această casă nu are ceea ce se cheamă
spate sau față, cred că ar fi mai bine să-l primesc
aici.

Iori alergă în spatele casei pentru a aduce oas-
petele.

— Ce plăcere! exclamă Musashi. Ochii lui expri-
mau bucuria de a-l vedea pe Shinzō complet refăcut.

— Îmi pare rău că nu am apărut de atîta timp.
Presupun că trăiți aici pentru a fi cît mai departe
de lume. Sper să mă feriți că am picat așa, pe
neasteptate.

După ce făcură un schimb de saluturi, Musashi
il invită pe Shinzō să-l însoțească pe verandă.

— Cum de m-ai găsit? Nu am spus nimănui
unde sînt.

— Zushino Kōsuke. Mi-a spus că ai terminat
statuia lui Kannon pe care i-ai promis-o și l-ai
trimis pe Iori să i-o ducă.

— Ha, ha! înseamnă că Iori a lăsat să-i scape
secretul. N-are importanță. Nu sînt atît de bătrîn
încît să abandonez lumea și să mă retrag. Am cre-
zut, totuși, că dacă părăsesc scena pentru cîteva
luni, birfele s-ar mai stînge. Am sperat ca astfel să
scadă pericolul represaliilor împotriva lui Kōsuke
și a altor prieteni de-ai mei.

Shinzō își plecă privirile.

— Îți datorez scuze... Numai din pricina mea ai avut alitea necazuri.

— Nu chiar. Acela a fost un lucru neînsemnat. Adevărata cauză este relația mea cu Kojirō.

— Știai că l-a ucis pe Obata Yogorō?

— Nu.

— Când a auzit Yogorō ce mi s-a întâmplat, a decis să se răzbune. Nu era însă pe măsura lui Kojirō.

— L-am avertizat...

Imaginația tinărului Yogorō, stînd în pragul casei tatălui său, era încă vie în memoria lui Musashi.

„Păcat!” își zise în sinea lui.

— Înțeleg ce a simțit, continuă Shinzō. Discipolii plecaseră toți și tatăl său murise. Probabil s-a gîndit că era singurul care putea s-o facă. În orice caz, se pare că s-a dus la Kojirō, unde a fost ucis, deși nimeni nu i-a văzut împreună și nu există nici o dovadă.

— Mda. Poate chiar avertismentul meu a avut un efect contrar asupra sa... i-a stîrnit mindria și astfel s-a simțit obligat să lupte. Păcat!

— Da, răspunse Shinzō.

Yogorō fusese singura rudă de sînge a Sensei-ului. Prin moartea sa, Casa Obata înceta să mai existe.

— Totuși, continuă Shinzō, tatăl meu a discutat problema aceasta cu seniorul Munenori, care a reușit să instituie procedurile de adopție. Sînt pe cale să devin succesorul și moștenitorul lui Kagenori și astfel să duc mai departe numele de Obata... Nu sînt însă sigur că am ajuns la maturitatea necesară. Mi-e teamă că voi sfîrși prin a-l face și mai mult de rușine. Și după cum se știe, el a fost cel mai mare susținător al tradiției militare Kōshū.

— Tatăl tău este Seniorul de Awa. Tradiția militară Hōjō nu este considerată ca făcînd parte din Școala Kōshū? Și nu este oare considerat tatăl tău tot atît de mare ca și Kagenori?

— Și ei spun același lucru. Strămoșii noștri au venit din provincia Tōtōmi. Bunicul meu i-a slujit pe Hōjō Ujitsuna și Hōjō Ujijasu din Odawara, iar